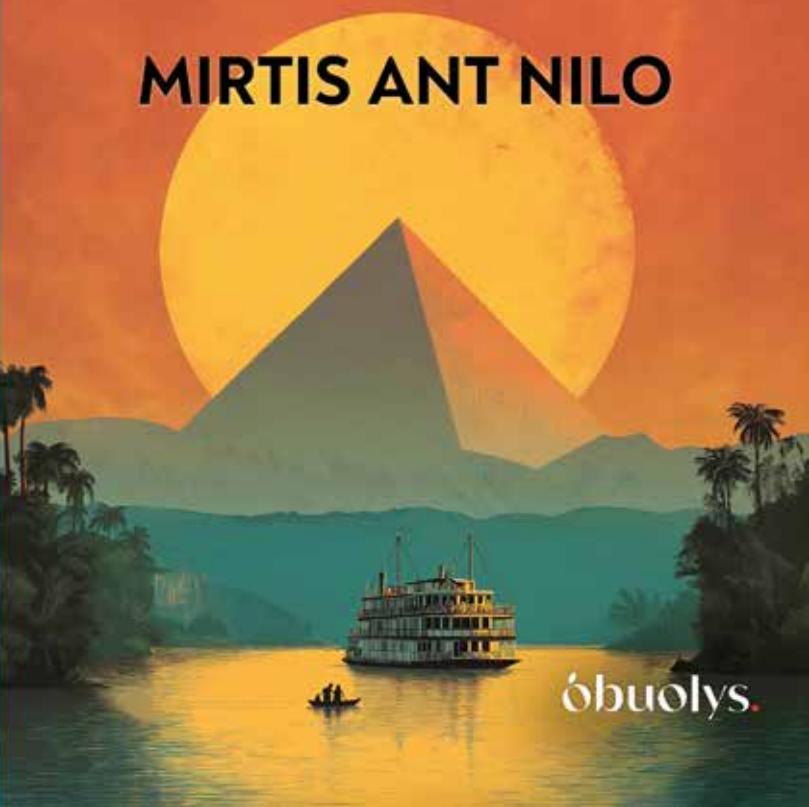

Agatha Christie

MIRTIS ANT NILO

óbuolys.

Agatha
Christie

MIRTIS ANT NILO

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

*Mano senai draugei Sibilei Beinet,
kuri taip pat mēgsta klajoti po pasauli.*

AUTORĖS PRATARMĖ

„*Mirtis ant Nilo*“ buvo parašytas grįžus po Egipte praleistos žiemos. Skaitydama jį dabar, vėl pasijuntu grįžusi į garlaivį, plaukiantį iš Asuano į Vadi Halfą. Laive buvo nemažai keleivių, tačiau aprašytieji šioje knygoje keliavo mano mintyse ir Nilo garlaivio fone man atrodė vis realesni. Knygoje daug veikėjų ir gerai apgalvotas siužetas. Manau, pagrindinė situacija yra intriguojanti ir turinti dramatinio potencialo, o trys veikėjai – Saimonas, Linetė ir Žaklina – man atrodo tikri ir gyvi.

Mano draugui Frensiui L. Salivanui knyga taip patiko, kad jis vis ragino mane pritaikyti ją scenai, pagaliau tai ir padariau.

Pati manau, kad ši knyga yra viena geriausių tarp mano „užsienio kelionių“ kūrinų, o jei detektyvinės istorijos yra „pabėgimo literatūra“ (ir kodėl gi joms tokioms nebūti?!), skaitytojas sėdėdamas fotelyje gali nusikelti ne tik į nusikaltimą, bet ir po saulėtu dangumi prie žydrų vandens.

PIRMAS SKYRIUS

I

– Linetė Ridžvėj!

– O, taip, tai ji, – sušnabždėjo ponas Barnabis, „Trijų karūnų“ užteigęs šeimnininkas, bakstelėjęs alkūne savo draugui į šoną.

Abu vyrai išsižioję sprogino į ją akis.

Prie vietinio pašto ką tik sustojo didelis ryškiai raudonas rols roisas.

Iš jo išsoko mergina – be skrybėlės, vilkinti iš pažiūros papras-ta suknele. Auksaplaukė ir taisyklingų, kiek valdingų veido bruo-žų, puikios figūros – tokia, kokią Maltone prie Vudo pamatysi nedažnai.

Ryžtingu ir tvirtu žingsniu ji įėjo į paštą.

– Tai ji! – dar kartą pakartojo ponas Barnabis, ir jau tyliau pa-garbiai pridūrė: – Milijonierė... Ketina čia išleisti tūkstančius. Bus baseinai, itališki sodai, pokylių salė, pusę namų nugriauš ir iš naujo perstatys...

– Atneš miestui pinigų, – pasakė jo draugas, liesas, nupiepęs žmogelis. Jo balse skambėjo pavydas ir priešiškusmas.

Ponas Barnabis pritarė.

– Taip, Maltonui prie Vudo tai atneš naudos. Tikrai didelės naudos.

Jis atrodė labai patenkintas.

– Visus mus kaip reikiant išjudins, – pridūrė.

– Visai kitaip, nei sero Džordžo laikais, – pasakė nupiepėlis.

– Ak, jį pražudė tie arkliai, – atlaidžiai pastebėjo ponas Barna-bis. – Jam niekada nesisekė.

– Kiek jis gavo už dvarą?

– Girdėjau, šešiasdešimt tūkstančių.

Liesasis vyras švilptelėjo.

Ponas Barnabis pakiliai tęsė:

– O sako, kad ji dar tiek pat išleis, kol viską čia sutvarkys!

– Švaistūnė, – sumurmėjo liesasis. – Iš kur ji turi tiek pinigų?

– Iš Amerikos, kaip girdėjau. Jos motina buvo vienturtė milijonieriaus duktė. Kaip kine, ar ne?

Mergina išėjo iš pašto ir įsėdo į automobilį.

Kai ji nuvažiavo, liesasis dar ilgai lydėjo ją akimis.

– Kažkaip neteisinga, – suburbėjo. – Kad ji tokia... Ir pinigai, ir grožis – per daug vienam žmogui! Jei mergina tokia turtinga, ji neturėtų būti dar ir graži. O ji graži... Turi viską. Kažkaip nesąžininga...

II

Ištrauka iš laikraščio „Daily Blague“ visuomenės kronikos.

„Tarp vakarienianujančiųjų „Chez Ma Tante“ pastebėjau nuostabiąją Linetę Ridžvėj. Ji buvo su gerbiama Džoana Sautvud, lordu Vindlšemu ir ponu Tobiu Braisu. Kaip žinoma, panelė Ridžvėj yra Melhišo Ridžvėjaus ir Anos Harco duktė. Iš savo senelio Leopoldo Harco ji paveldėjo milžinišką turtą. Žavioji Linetė – šio sezono sensacija, ir sklinda kalbos, kad netrukus gali būti paskelbtos jos sužadėtuwės. Be abejo, lordas Vindlšemas atrodė labai susižavėjęs!“*

III

– Brangioji, manau, viskas bus tiesiog nuostabu! – pasakė gerbiamoji Džoana Sautvud.

* „Pas mano tetulę“ (*pranc.*).

Ji sėdėjo Linetės Ridžvėj miegamajame Vud Hole.

Pro langą atsivėrė sodai, o toliau – atviri laukai su melsvais miškų šešėliais.

– Argi ne tobula? – ištarė Linetė.

Ji alkūnėmis atsirėmė į palangę. Jos veidas buvo gyvas, kupinas energijos ir veržlumo.

Šalia jos Džoana atrodė blankokai – aukšta, liekna dvidešimt septynerių metų moteris ilgu, protingu veidu ir su keistai išpešiotais antakiais.

– Ir kiek tu per tokį trumpą laiką nuveikei! Turėjai daug architektų?

– Tris.

– Kokie jie? Niekada nesu nė vieno sutikusi.

– Visai normalūs. Tik kartais pasirodo esą labai nepraktiški.

– Brangioji, manau, tu greitai juos pastatai į vietą! Juk esi pati praktiškiausia būtybė!

Džoana nuo tualetinio stalėlio paėmė perlų vėrinį.

– Spėju, jie tikri, ar ne, Linete?

– Žinoma.

– Žinau, tau tai „savaimė suprantama“, mieloji, bet daugumai žmonių taip neatrodo. Net ir labai kultūringiems ar netgi Vulvortui! Brangioji, jis tikrai *neįtikėtinai*, perlai nuostabiai suderinti. Jis tikriausiai vertas *pačios* pasakiškiausios sumos!

– Manai, kiek vulgaroka?

– Ne, visiškai ne, tiesiog grynas grožis. Kiek jis vertas?

– Apie penkiasdešimt tūkstančių.

– Graži sumelė! Ar nebijai, kad jį pavogs?

– Ne, aš jį visada segiu ant kaklo, be to, jis apdraustas.

– Leisk man jį segėti iki vakarienės, gerai, brangioji? Man tai suteiktų tokį malonumą.

Linetė nusijuokė.

– Žinoma, jei tik nori.

– Žinai, Linete, aš tau tikrai pavydžiu. Tu tiesiog turi *viską*. Dabar tau dvidešimt metų, esi pati sau šeimininkė, turi marias pinigų, grožį, puikią sveikatą. Turi netgi *proto*! Kada tau sukaks dvidešimt vieneri?

– Kitą birželį. Londone surengsiu didžiulę pilnametystės šventę.

– O tada išteksi už Čarlzo Vindlšamo? Visi tie bjaurūs paskalų rašinėtojai tiesiog kraustosi iš proto. O jis tikrai tau be galo atsidavęs.

Linete gūžtelėjo pečiais.

– Nežinau. Kol kas dar visai nenoriu už nieko tekėti.

– Brangioji, esi visiškai teisi! Po to juk niekada nebebus taip, kaip prieš tai, ar ne?

Suskambus telefonui, Linete nuėjo atsiliiepti.

– Alio? Taip?

Pasigirdo liokajaus balsas:

– Skambina panelė de Belfor. Ar sujungti?

– De Belfor? O, taip, žinoma, sujunkite.

Po spragtelėjimo prabilo nekantrus, švelnus, šiek tiek uždusęs balsas:

– Alio, ar čia panelė Ridžvėj? *Linete!*

– *Žake, brangioji!* Šimtą metų apie tave nieko negirdėjau, ištišus *amžius!*

– Žinau. Tai baisu. Linete, aš be galo noriu tave pamatyti.

– Brangioji, ar negalėtum čia atvažiuoti? Mano naujas žaisliukas. Labai norėčiau tau jį parodyti.

– Būtent to aš ir noriu.

– Tuomet sėsk į traukinį ar automobilį.

– Gera, taip ir padarysiu. Turiu klaidingai apmąstytą dvivietį automobiluką. Nusipirkau jį už penkiolika svarų, ir kai kuriomis dienomis jis važiuoja puikiai. Bet kartais užsispiria. Jei nepasirodysiu iki arbatos meto, žinok, kad jis užsispyrė. Iki pasimatymo, mano mieloji.

Linetė padėjo ragelį ir grįžo prie Džoanos.

– Tai mano seniausia draugė, Žaklina de Belfor. Kartu mokėmės vienuolyno mokykloje Paryžiuje. Jai baisiai nepasisekė. Jos tėvas buvo prancūzas grafas, o motina amerikietė – iš Pietų. Tėvas pabėgo su kažkokia moterimi, o motina per Volstryto biržos krizę prarado visus pinigus. Žakė liko visiškai be skatiko. Nežinau, kaip jai pavyko išsilaikyti pastaruosius dvejus metus.

Džoana savo draugės poliruokliu blizgino sodrios kraujo spalvos nagus. Atsiložusi pakreipė galvą tyrinėdama rezultatą.

– Brangioji, – ištęsė ji, – ar tai nesukels nereikalingo *vargo*? Jei mano drauges ištinka kokia nelaimė, aš visada jas *iškart* palieku! Skamba negailestingai, bet vėliau tai sutaupo daugybę rūpesčių! Jos nuolat prašo paskolinti pinigų arba atidaro siuvyklą ir tada tenka pirkti iš jų baisiausius skarmalus. Arba jos imasi dažyti lempų gaubtus, arba gaminti batikos šalikus.

– Vadinasi, jei aš prarasčiau visus savo pinigus, ir mane iškart paliktum?

– Taip, brangioji, palikčiau. Juk negali pasakyti, jog nesu atvira! Man patinka tik sėkmingi žmonės. Ir pamatysi, kad taip yra beveik visiems, tik dauguma to nepripažįsta. Jie tiesiog sako, kad nebegali daugiau pakęsti Merės ar Emilės, ar Pamelos! „Nuo tos nelaimės ji tapo tokia *tulžinga* ir keista, vargšėlė!“

– Kokia tu bjauri, Džoana!

– Aš tiesiog siekiu sau naudos, kaip ir visi kiti.

– *Aš* nesiekiu sau naudos!

– Dėl akivaizdžių priežasčių! Tau nereikia siekti naudos, nes išvaizdūs pusamžiai amerikiečiai patikėtiniai kiekvieną ketvirtį tau išmoka milžinišką išmoką.

– Bet dėl Žaklinos tu klysti, – pasakė Linetė. – Ji nėra išnaudotoja. Norėjau jai padėti, bet ji nesileido. Ji velniškai išdidi.

– O kodėl ji taip skuba su tavimi pasimatyti? Lažinuosi, jai ko nors reikia! Pamatysi.

– Ji atrodė dėl kažko susijaudinusi, – prisipažino Linetė. – Žakė visada dėl visko įsiplieskdavo. Kartą ji žmogui įsmeigė lenktinį peiliuką!

– Brangioji, kaip įdomu!

– Vienas berniukas erzino šunį. Žakė bandė jį sutramdyti. Jis neklausė. Ji tampė jį, purtė, bet jis buvo už ją daug stipresnis, tad pagaliau ji išsitraukė lenktinį peiliuką ir smeigė jam. Kilo *siaubingas* skandalas!

– Nenuostabu. Skamba labai nemaloniai!

Į kambarį įėjo Linetės tarnaitė. Tyliai atsiprašiusi, ji pasiėmė suknelę iš spintos ir išėjo ja nešina.

– Kas nutiko Merei? – paklausė Džoana.

– Ji verkė.

– Vargšėlė! Žinai, pasakojau tau, kad ji norėjo ištekti už vyro, dirbančio Egipte. Ji nedaug apie jį žinojo, tad pagalvojau, kad verčiau pačioms įsitikinti, ar jis padorus. Paaiškėjo, kad jis jau turi žmoną ir tris vaikus.

– Linete, tu tikriausiai susikuri daugybę priešų.

– Priešų? – Linetė atrodė nustebusi.

Džoana linktelėjo ir paėmė cigaretę.

– Priešų, mano mieloji. Esi tokia pražūtingai efektyvi. Ir tau baisiai gerai sekasi daryti tai, kas teisinga.

Linetė nusijuokė.

– Ką tu, visame pasaulyje neturiu nė vieno priešo.

IV

Lordas Vindlšamas sėdėjo po kedru. Jo žvilgsnis kryo į grakščias Vudo dvaro proporcijas. Niekas nedrumstė šio senojo pasaulio grožio – naujų pastatų ir priestatų už kampo nesimatė. Rudens saulės nušviestas vaizdas atrodė gražus ir ramus. Vis dėlto žvelgdamas į jį Čarlzas Vindlšamas matė jau nebe Vudo dvarą. Jam prieš

akis iškilo dar įspūdingesni Elžbietos laikų rūmai, besidriekiantis parkas, atšiauresnis peizažas... Tai buvo jo paties giminės rezidencija – Čarltonberis, o pirmame plane stovėjo figūra – mergina šviešiais auksaspalviais plaukais, entuziastingu ir pasitikinčiu veidu... Linetė – Čarltonberio šeimininkė!

Jis puoselėjo dideles viltis. Tas jos atsisakymas visai nebuvo galutinis. Tai tebuvo prašymas duoti šiek tiek laiko. Ką gi, jis galėjo sau leisti truputį palaukti...

Kaip nuostabiai viskas derėjo! Jam tikrai buvo patartina vesti turtingą nuotaką, tačiau tai nebuvo tokia žūtbutinė būtinybė, kad jis turėtų nepaisyti savo jausmų. Be to, Linetę jis mylėjo. Jis būtų norėjęs ją vesti, net jei ji būtų buvusi visiškai beturtė, o ne viena turtingiausių merginų Anglijoje. Tik, laimei, ji buvo viena turtingiausių merginų Anglijoje...

Mintyse jis kūrė patrauklius ateities planus. Galbūt taps Roksdeilo valdytoju, atnaujins vakarinę sparną, nebereikės nuomotis medžioklės plotų Škotijoje...

Saulės atokaitoje Čarlzas Vindlšamas svajojo.

V

Buvo ketvirta valanda, kai girgžtelėjęs ant žvyro sustojo aplūžęs mažas dvivietis automobiliukas. Iš jo išlipo mergina – smulkutė liekna būtybė su tamsių plaukų kupeta. Užbėgusi laiptais ji timpltelėjo skambutį.

Po kelių minučių ji buvo palydėta į ilgą didingą svetainę, o dvasininko išvaizdos liokajus deramu gedulingu tonu pranešė:

– Panelė de Belfor.

– Linete!

– Žake!

Vindlšamas, stovėdamas kiek nuošaliau, pagarbiai stebėjo, kaip ši ugninga maža būtybė išskėstomis rankomis puolė Linetei į glėbį.

– Lordas Vindlšamas – panelė de Belfor, mano geriausia draugė.

Simpatiška mergaitė, pagalvojo jis, ne visai gražuolė, bet neabejotinai žavi su tais tamsiais garbanotais plaukais ir milžiniškomis akimis. Jis sumurmėjo kelis taktiškus niekučius ir nepastebimai pasišalino, palikdamas drauges dviese.

Žaklina iškart puolė klausinėti – taip, kaip Linetė ir prisiminė jai esant būdinga.

– Vindlšamas? Vindlšamas? *Tai tas* vyras, apie kurį laikraščiai vis rašo, kad už jo ištekęsi?! Ar ištekęsi, Linetė? Tikrai?

– Galbūt, – sumurmėjo Linetė.

– Brangioji, aš taip džiaugiuosi! Jis atrodo malonus.

– Ak, nedaryk skubotų išvadų, aš dar neapsisprendžiau.

– Žinoma, neapsisprendei! Karalienės sutuoktinį visada renkasi deramai apsvarsčiusios!

– Nebūk juokinga, Žake.

– Bet tu *ir esi* karalienė, Linetė! Visada tokia buvai. *Sa Majesté, la reine Linette. Linette la blonde!** O aš – karalienės patikėtinė! Ištikima rūmų dama.

– Nešnekėk niekų, Žake, brangioji! Kur tu buvai visą tą laiką? Tiesiog prapuolei. Ir niekada nerašai.

– Nekenčiu rašyti laiškų. Kur buvau? O, brangioji, trimis ketvirtadaliais pasinėrusi į darbus. DIRBU, žinai. Niūrius darbus su niūriomis moterimis!

– Brangioji, norėčiau, kad tu...

– Pasinaudočiau karalienės malone? Na, tiesą sakant, brangioji, tam aš čia ir esu. Ne, ne skolintis pinigų. Iki to dar nepriėjome! Bet atėjau paprašyti labai didelės ir svarbios paslaugos!

– Sakyk.

– Jei ketini ištekti už to vyro, Vindlšamo, galbūt mane suprasi. Linetė minutėlę atrodė sutrikusi, bet paskui jos veidas nušvito.

* Jos Didenybė Karalienė Linetė. Blondinė Linetė (*pranc.*).

– Žake, ar tu nori pasakyti?..

– Taip, brangioji, *aš susižadėjusi!*

– Štai kas! Man ir pasirodė, kad atrodai kažkaip ypatingai gyvybinga. Žinoma, tu visada tokia, bet dabar dar labiau nei paprastai.

– Būtent taip ir jaučiuosi.

– Papasakok man viską apie jį.

– Jo vardas Saimonas Doilas. Jis aukštas, tvirto sudėjimo, neįtikėtinai paprastas, vaikiškas ir tiesiog žavus! Jis neturtingas – neturi nė skatiko. Jis iš tų, kuriuos vadina provincijos aristokratais, bet labai nuskurdęs – jaunesnysis sūnus ir taip toliau. Jo šeima kilusi iš Devonšyro. Jis mėgsta kaimą ir kaimišką gyvenimą. Pastaruosius penkerius metus jis praleido Sityje, tvankiame biure. O dabar jie mažina etatus, ir jis liko be darbo. Linete, aš *numirsiu*, jei negalėsiu už jo ištekti! Aš numirsiu! Numirsiu! *Numirsiu...*

– Nebūk juokinga, Žake.

– Numirsiu, sakau tau! Dėl jo einu iš proto. O jis eina iš proto dėl manęs. Mudu negalime gyventi vienas be kito.

– Brangioji, tu baisiai įsipainiojai!

– Žinau. Tai klaiku, ar ne? Ta meilė tave pagriebia, ir tu nieko negali padaryti.

Ji minutėlę patylėjo. Jos tamsios akys išsiplėtė, staiga tapo baisesiai liūdnos. Ji truputį sudrebėjo.

– Tai... kartais net gąsdina! Mudu su Saimonu esame sutverti vienas kitam. Niekada nieko kito nemylėsiu. Ir *tu*, Linete, privalai mums padėti. Išgirdau, kad nusipirkai šį dvarą, ir man kilo viena mintis. Klausyk, tau juk reikės turtų valdytojo – galbūt net dviejų. Noriu, kad šį darbą duotum Saimonui.

– O! – Linetė krūptelėjo.

Žaklina skubiai tęsė:

– Jis tokius dalykus puikiai išmano. Žino viską apie dvaro valdymą – pats užaugo dvare. Be to, jis turi ir verslininko patirties. O,

Linete, juk duosi jam darbą, ar ne? Dėl manęs? Jei jam nesiseks, galėsi jį atleisti. Bet jam tikrai pasiseks. Ir mes galėsime gyventi mažame namelyje, mudvi dažnai matysimės, ir viskas bus tiesiog dieviška.

Ji atsistojo.

– Pasakyk, kad sutinki, Linete. Pasakyk, kad sutinki. Gražioji Linete! Aukštoji auksaplauke Linete! Mano ypatingoji Linete! Pasakyk, kad sutinki!

– Žake...

– Sutinki?

Linetė prapliupo juoktis.

– Kvailiuke Žake! Atsivesk savo jaunikaitį, noriu į jį pažiūrėti, ir tada viską aptarsime.

Žakė puolė prie jos ir karštai ją išbučiavo.

– *Brangioji Linete, tu tikra draugė!* Žinojau, kad tokia esi. Tu niekada manęs nenuviltum. Esi pats nuostabiausias žmogus pasaulyje. Iki pasimatymo.

– Bet, Žake, nejau *nepasiliksi?*

– Aš? Ne. Vyksiu į Londoną, o rytoj sugrįšiu kartu su Saimonu ir viską sutvarkysime. Tu jį dievinsi. Jis tikras *mylimukas*.

– Bet negi negali truputį pabūti ir bent išgerti arbatos?

– Ne, negaliu, Linete. Esu per daug susijaudinusi. Turiu grįžti ir pasakyti Saimonui. Žinau, kad kraustausi iš proto, brangioji, bet niekaip negaliu susitvardyti. Tikiuosi, santuoka mane išgydys. Atrodo, ji visada žmones veikia labai blaiviai.

Tarpduryje ji atsisuko, akimirką stabtelėjo, o tada puolė atgal paskutiniam trumpam apsikabinimui.

– Mieloji Linete, kitos tokios kaip tu nėra.

VI

Ponas Gastonas Blondenas, mažo madingo restoranėlio „Chez Ma Tante“ savininkas, nebuvo iš tų, kurie mėgsta pagerbti daugelį

savo lankytojų. Turtuoliai, gražuolės, garsios ir kilmingos asmenybės galėjo pernelyg nesitikėti būti išskirti ir sulaukti ypatingo dėmesio. Tik itin retais atvejais ponas Blondenas maloniai nusilenkdamas pasveikindavo svečią, palydėdavo jį prie geresnio staliuko ir apsiikeisdavo su juo deramomis bei taikliomis pastabomis.

Šį vakarą ponas Blondenas savo karališkąją privilegiją pasinaudojo tris kartus: sykį – dėl hercogienės, kitą – dėl žirgų lenktynių pasaulyje garsaus pero ir trečią – dėl komiškos išvaizdos neaukšto vyriškio didžiuliais juodais ūsais, kuris, atsitiktiniam stebėtojų būtų pasirodęs, savo buvimu restoranėliui „Chez Ma Tante“ negalėtų suteikti jokios garbės.

Tačiau ponas Blondenas rodė tiesiog perdėtą dėmesį. Nors visą pastarąjį pusvalandį lankytojams buvo sakoma, kad laisvų staliukų nėra, vienas dabar paslaptinai atsirado, pastatytas pačioje geriausioje vietoje. Mesjė Blondenas klientą palydėjo itin uoliai.

– Bet, žinoma, *jums* staliukas čia *visada paruoštas*, mesjė Puaro! Labai norėčiau, kad mus pagerbtumėte dažniau!

Erkiulis Puaro nusišypsojo prisiminęs praeities nutikimą, kuriame figūravo lavonas, padavėjas, ponas Blondenas ir viena itin žavi dama.

– Jūs per daug malonus, mesjė Blondenai, – pasakė jis.

– Ar jūs atėjote vienas, mesjė Puaro?

– Taip, vienas.

– Na ką gi, Žiulis paruoš jums tokią vakarienę, kuri bus tarsi poema – tikra poema! Moterys, kad ir kokios kerinčios būtų, turi šį trūkumą: jos atitraukia mano mintis nuo maisto! Vakarienė jums tikrai patiks, mesjė Puaro, pažadu. O dabar dėl vyno...

Užsimezgė dalykiškas pokalbis, prie kurio prisidėjo Žiulis, *me-trdotelis*.

Prieš nueidamas ponas Blondenas dar akimirką lukterėjo ir konfidencialiai prislopintu balsu paklausė:

– Galbūt sprendžiate rimtus reikalus?

Puaro papurtė galvą.

– Deja, šiuo metu dykinėju, – švelniai atsakė jis. – Turiu santuopų ir dabar galiu mėgautis tinginio gyvenimu.

– Pavydžiu jums.

– Ne, ne, tai būtų neišmintinga. Galiu jus patikinti, tai nėra taip smagu, kaip atrodo, – jis atsiduso. – Koks teisingas posakis, jog žmogus buvo priverstas išrasti darbą, kad išvengtų nuolatinio mąstymo įtampos.

Ponas Blondenas skėstelėjo rankomis.

– Bet juk yra tiek daug visko! Kelionės!

– Taip, kelionės. Šiuo klausimu man sekasi visai neblogai. Šią žiemą, manau, aplankysiu Egiptą. Sako, tenykštis klimatas nuostabus! Pavyks pabėgti nuo rūkų, pilkumos ir nuolatinio lietaus monotonijos.

– Ak! Egiptas, – sušnabždėjo ponas Blondenas.

– Manau, dabar ten galima nukeliauti net traukiniu, išven-giant bet kokių kelionių jūra, išskyrus Lamanšą.

– Ak, jūra jums netinka?

Erkiulis Puaro papurtė galvą ir šiek tiek nusipurtė.

– Man taip pat, – užjaučiamai ištarė ponas Blondenas. – Keista, kokį poveikį ji daro skrandžiui.

– Bet tik kai kuriems skrandžiams! Yra žmonių, kuriems supi-mas nedaro jokie poveikio. Jie tuo tiesiog *mėgaujasi!*

– Gerojo Dievo neteisybė, – pasakė ponas Blondenas.

Liūdnai papurtęs galvą ir mąstydamas apie šią bedievišką min-tį jis nuėjo.

Greiti ir miklūs padavėjai aptarnavo staliuką. „Melba“ skrebu-čiai, sviestas, kibirėlis su ledu – visi kokybiškos vakarienės priedai.

Juodukų orkestras pratrūko keistų, nederančių garsų ekstaze. Londonas šoko.

Erkiulis Puaro stebėjo, fiksuodamas įspūdžius savo tvarkingu, organizuotu protu.

Skaitykite likusius
268 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Prabanga, aistra ir pavydas... o už viso to – mirtis.

Kai turtinga ir žavi Linetė Ridžvėj leidžiasi į romantišką kelionę Nilu, atrodo, kad jos gyvenimas – tobulybės įsikūnijimas: meilė, pinigai, pavydėtinas grožis. Tačiau idilę temdo pavojingų jausmų ir nuoskaudų šešėliai.

Kelionė, turėjusi tapti svajonių medaus mėnesiu, netrukus virsta įtempta ir mirtinai pavojinga drama.

Laive – įtartinų keleivių mozaika, kiekvienas turintis savų paslapčių. Kai įvyksta žmogžudystė, paaiškėja, kad visi čia nėra tokie, kokiais dedasi. Tik vienas žmogus gali išnarplioti šią sudėtingą mįslę – legendinis detektyvas Erkiulis Puaro.

Agathos Christie šedevras „Mirtis ant Nilo“ – įtraukiantis, elegantiškai supintas detektyvas, kuriame kiekviena detalė svarbi, o tiesa slypi ten, kur mažiausiai tikiesi.

Skaityk.
Komentuok.
Sek.
linktr.ee/abuolys.lt

